

Iuda - Comentarii W. McDonald

Dumnezeu S-a folosit de un neprihănit ca Iuda pentru a-i demasca pe apostatați, dintre care, un alt Iuda, Iscarioteanul, a fost un exemplu concludent. Tot ce știm sigur cu privire la "bunul" Iuda este că a fost un rob al lui Isus Cristos, și frate al lui Iacov.

În cuvântul introductiv al scrisorii sale, Iuda oferă trei desemnări care sunt valabile pentru toți credincioșii. Ei sunt chemați, sfințiți (în loc de „sfințit” - hegiasmenois textul critic conține varianta „preaiubiți” - egapemenois. Puternica condamnare a imoralității din această scrisoare este probabil introdusă mai adecvat prin opusul, „sfințit”) de Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Cristos. Dumnezeu i-a chemat pe aceștia din lume, prin evanghelie, ca să fie ai Lui. Ei sunt puși deoparte de Dumnezeu ca să fie poporul special și curat al lui Dumnezeu. Și ei sunt păstrați în chip minunat de pericole, de vătămare, de întinare și de condamnare, până când, în cele din urmă, vor fi introduși în sala tronului, să-L vadă pe Rege în toată splendoarea Sa.

Iuda le dorește cititorilor săi îndurare, pace și dragoste. Salutul este deosebit de adecvat pentru cei care erau confrunțați cu atacurile furibunde ale celor care urmăreau subminarea credinței lor.

Îndurare înseamnă mângâierea plină de compasiune a lui Dumnezeu și grija Sa caldă pentru sfinții Săi încercați în vremuri de conflict și stres.

Pacea este seninătatea și încrederea care decurg din bizuirea pe cuvântul lui Dumnezeu și privirea dincolo de împrejurări la Cel care învinge toate împrejurările, impunându-Și suveranitatea, în scopul împlinirii planurilor Sale.

Dragostea este îmbrățișarea ne-meritată pe care o acordă Dumnezeu copiilor Săi dragi - acea afecțiune superlativă care trebuie împărtășită cu alții.

El dorește ca aceste trei binecuvântări să le fie înmulțite. Nu date cu târâita, ci înmulțite!

Iuda intenționase inițial să scrie despre glorioasa mântuire care este avuția comună a tuturor credincioșilor. Dar Duhul lui Dumnezeu l-a influențat în așa măsură pe acest scrib predat încât el a sesizat o schimbare de direcție. Prin urmare, nu s-a mai mulțumit cu un simplu eseu doctrinar, ci și-a dat seama că trebuie să compună un apel fierbinte care să-i întărească pe cititori. Ei trebuiau să fie mișcați ca să se lupte cu râvnă pentru credință. Asta pentru că se lansau atacuri asupra depozitului sacru de adevăr creștin și deja fuseseră dezlănțuite încercări furibunde de a distruge marile doctrine de bază. Prin urmare, copiii lui Dumnezeu trebuiau să adopte o poziție tare, ne-compromițătoare, de apărare a inspirației, infailibilității, autorității și suficienței Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu.

Dar, luptându-se pentru credință, credinciosul trebuie să vorbească și să acționeze ca un creștin. Cum a scris și Pavel: „Robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să-i învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare” (2Timotei 2:24). El trebuie să se lupte fără sfadă și să mărturisească fără ca mărturia lui să fie ruinată.

Noi ne luptăm cu stăruință pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Observați acest lucru! Nu „odată ca niciodată” ci odată pentru totdeauna. Cu alte cuvinte corpul de învățătură este complet. Canonul este definitiv. Nu se mai poate adăuga nimic. „Dacă este nouă, nu e adevărată, iar dacă este adevărată, atunci nu mai e nouă.”

Când un învățător pretinde că are o revelație care este mai presus și dincolo de ceea ce găsim scris în biblie, noi o respingem imediat, fără alte comentarii. Credința a fost dată și noi nici nu avem nevoie, nici nu luăm seama la orice altceva. Acesta este răspunsul dat de noi la liderii cultelor deraiate, care vin cu cărțile lor pe care le așează pe același loc de autoritate cu cel al Scripturilor.

Natura amenințării este dezvăluită în versetul 4.

Părtășia creștină era invadată de elemente subversive.

Anumiți oameni se strecuraseră înăuntru pe furis. Era o mișcare subterană de amăgire și subminare. Acești reprezentanți ai coloanei a cincia au fost de mult rânduți pentru condamnarea aceasta. Asta pare să spună că Dumnezeu i-ar fi ales pe acești indivizi ca să fie condamnați. Dar nu acesta este sensul adevărat al pasajului. Biblia nu ne învață nicăieri că vreunui ar fi aleși să fie condamnați. Când oamenii sunt mântuiți, asta se face prin harul suveran al lui Dumnezeu. Dar când în cele din urmă se pierd, asta se datorează propriului lor păcat și neascultării lor.

Sintagma aceasta ne învață că condamnarea apostatilor a fost stabilită cu mult timp în urmă. Dacă oamenii aleg să se îndepărteze de credința creștină, atunci condamnarea lor este tot una cu aceea a israeliților necredincioși în pustie, cu a îngerilor răzvrățiți și cu a sodomiților. Ei nu sunt predestinați să cadă, ci, odată ce devin apostatați prin propria lor opțiune, ei înfruntă pedeapsa predeterminată pentru toți apostatații.

Două trăsături proeminente ale acestor persoane nelegiuite sunt: comportarea lor depravată și doctrina coruptă la care aderă. În privința comportării lor, ei schimbă harul lui Dumnezeu în desfrânare. Ei denaturează libertatea creștină, făcând din ea libertinism și pervertesc libertatea de a sluji, transformând-o în libertatea de a păcătui. În doctrina lor, ei tăgăduiesc pe singurul nostru Domn (cuvântul „Dumnezeu” este omis în textul critic. Cei doi termeni „Domn” sunt diferiți în original. În sintagma: „Domnul Isus” de obicei apare termenul Kurios, iar în „Domnul Dumnezeu” apare un sinonim, Despotes - termenul derivat „despot”, din vremea noastră, nu este o traducere adecvată, datorită conotației sale nefericite. Ambele cuvinte înseamnă „Domn”, „Stăpân” sau „Proprietar”) Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus Cristos. Ei tăgăduiesc dreptul Său absolut de a domni, dumnezeirea Lui, moartea Lui în locul nostru, învierea Lui - de fapt, ei tăgăduiesc însăși doctrina esențială a Persoanei și lucrării Sale. Pe când fac paradă de o largă liberalitate în domeniul spiritual, ei se opun cu înverșunare și pe plan dogmatic evangheliei, valorii scumpului sânge al lui Cristos și realității potrivit căreia El este singura cale de mântuire.

Cine sunt acești oameni? Sunt preținși vestitori ai evangheliei. Ei dețin poziții de conducere în cadrul creștinătății. Unii sunt episcopi sau membrii ai consiliilor bisericești sau profesori de seminar. Dar cu toții au în comun acest lucru: se împotrivesc Cristosului Bibliei, după ce și-au inventat un „Cristos” liberal („liberal” înseamnă liber, dar în religie se referă la cei care tăgăduiesc doctrinele principale ale credinței, cum ar fi inspirația, nașterea din fecioară, Dumnezeirea lui Cristos și ispășirea prin vărsarea de sânge. Așa numiții liberali sunt însă adesea deschiși

oricărei doctrine sau religii - atâta timp cât nu este vorba de învățătura biblică, ortodoxă - adică drept credincioasă) sau neo-ortodox (neo-ortodocșii nu sunt de fapt ortodocși. Ei acceptă unele din învățăturile Bibliei, dar folosesc terminologia ortodoxă pentru a mușamaliza necredința ne-biblică. De pildă, Biblia „devine”, în concepția lor, cuvântul lui Dumnezeu, dacă le „vorbește”. Pentru credinciosul ortodox însă, Biblia este cuvântul lui Dumnezeu), văduvit de gloria, maiestatea, stăpânirea și autoritatea adevăratului Cristos.

Nu există nici cea mai mică îndoială cu privire la atitudinea lui Dumnezeu față de acești apostatați, pe care El a revelat-o, nu o dată, în Vechiul Testament. Iuda vrea acum să le reamintească cititorilor săi de trei asemenea exemple: israeliții necredincioși, îngerii care au păcătuit și locuitorii Sodomei și Gomorei.

Primul exemplu este cel al Israelului în pustie: Domnul, după ce a scos un popor din țara Egiptului, pe urmă a nimicit pe cei care n-au crezut (vezi Numeri 13,14; 1Corinteni 10:5-10). Dumnezeu făgăduise poporului Israel țara Canaanului. În făgăduința aceea s-a aflat toată învrednicirea de care au avut trebuință. Dar ei au acceptat veștile rele aduse de iscoade la Cadeș și s-au răzvrătit împotriva Domnului. În consecință, toți bărbații aceia care aveau de la douăzeci de ani în sus când au părăsit Egiptul au pierit în pustie, cu excepția lui Caleb și Iosua (vezi Evrei 3:16-19).

Al doilea exemplu de răzvrătire și apostazie este cel al îngerilor care au păcătuit. Tot ce știm sigur despre ei este că nu și-au păstrat domeniul care le-a fost repartizat, că și-au părăsit locuința și că acum sunt ținuți în lanțuri veșnice sub întuneric pentru judecata lor finală.

Din Scriptură pare să reiasă că au existat cel puțin două apostazii ale îngerilor. Una a fost atunci când Lucifer a căzut, cădere ce pare să fi angrenat și căderea unei oști de ființe angelice, care s-au alăturat rebeliunii sale. Acești îngeri căzuți nu sunt legați în prezent. Diavolul și demonii lui promovează în prezent în mod febril un război împotriva Domnului și a copiilor Săi.

Cealaltă apostazie de îngeri este cea la care se referă Iuda și Petru (2Petru 2:4). Există o mare diversitate de opinii în rândul cercetătorilor Bibliei cu privire la evenimentul care este avut aici în vedere. Ceea ce sugerăm noi este un punct de vedere personal, nu o aserțiune dogmatică de fapt.

Noi credem că Iuda se referă la ceea ce se găsește consemnat la Geneza 6:1-7. Fiii lui Dumnezeu și-au părăsit starea lor adecvată de ființe îngerești, coborându-se pe pământ în chip uman și căsătorindu-se cu fiicele oamenilor. Această unire maritală a fost contrară ordinii stabilite de Dumnezeu, constituind o abominație pentru El. În versetul 4 am putea găsi o sugestie conform căreia aceste căsnicii. nefirești au produs odrasle de o extraordinară forță și răutate. Dacă acest lucru este adevărat sau nu, este limpede că lui Dumnezeu I-a produs o nespus de mare neplăcere această răutate a omului din această perioadă și S-a hotărât să distrugă pământul printr-un potop.

Există trei obiecții în calea acceptării acestei concepții:

(1) pasajul din Geneza nu îi menționează pe îngeri, ci spune doar: „fiii lui Dumnezeu”.

(2) îngerii sunt ființe a-sexuale.

(3) îngerii nu se căsătoresc.

Este adevărat că nu sunt amintiți concret îngerii, dar tot atât de adevărat este că termenul: „fiii lui Dumnezeu” se referă la îngeri în limbile semitice (vezi Iov 1:6; 2:1).

Nu se afirmă nicăieri în Biblie că îngerii sunt a-sexuali. Uneori îngerii au apărut pe pământ în chip uman, având mădulare omenești și apetituri omenești (Geneza 18:2,22; comparați cu 19:1,3-5). Biblia nu spune că îngerii nu se căsătoresc, ci doar că în cer ei nici nu se însoară, nici nu se mărită (Matei 22:30).

Indiferent care este incidentul istoric care se ascunde îndărătul versetului 6, ideea importantă care trebuie subliniată este faptul că acești îngeri și-au părăsit sfera pe care le-o repartizase Dumnezeu, fiind acum în... lanțuri și în întuneric până la vremea când își vor primi sentința finală de pierzare.

A treia apostazie din Vechiul Testament pe care o amintește Iuda este aceea a Sodomei și Gomorei și a cetăților din jurul lor (Geneza 18:16-19:29). Cuvintele introductive Tot așa arată că păcatul Sodomei a avut trăsături în comun cu cel comis de îngeri. A fost o imoralitate grosolană, cu totul și cu totul împotriva firii, o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

Păcatul concret de perversiune este discutat de Pavel la Romani: „căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați făptuind lucruri rușinoase și primind în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor” (Romani 1:26b, 27). Bărbații din Sodoma, Gomora, Adma și Teboim au fost cu totul dedați la homosexualitate. Păcatul respectiv este descris aici cu cuvintele: au umblat după trup străin, aceasta însemnând că este complet contrar ordinii naturale lăsate de Dumnezeu.

Să fie oare o simplă coincidență faptul că mulți apostatați din vremea noastră se situează în fruntea curentului celor care iau apărarea în public homosexualității, organizând campanii de sprijin, pentru ca ea să fie legalizată, atâta timp cât actul este comis între adulți consimțitori?

Pentru toți acești libertini cetățile Sodoma și Gomora sunt date ca exemplu de suferință a pedepsei focului veșnic. Ultima sintagmă: focul veșnic nu poate însemna că focul care a distrus cetățile nelegiuite ar fi etern, ci, mai degrabă, că în efectul extraordinar de profund al forței pe care o va avea, el înfățișează pedeapsa veșnică de care vor avea parte toți rebelii.

Iuda revine acum la tema apostatilor din vremea de acum, lansându-se într-o descriere a păcatelor lor, a condamnării de care vor avea parte, a corespondențelor din natură, a pierzării lor și a cuvintelor și faptelor lor nelegiuite (versetele 8-16).

Mai întâi, chestiunea păcatelor lor. Prin visele lor, ei întinează trupul. Viața gândurilor lor este poluată. Trăind într-o lume a fanteziilor întinate, în cele din urmă ei găsesc împlinirea visurilor lor de imoralitate sexuală, întocmai cum s-a întâmplat și cu bărbații din Sodoma.

Ei resping autoritatea. Ei sunt niște răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu și împotriva instituțiilor de stat. Te poți baza pe ei să promoveze legi care să tolereze fărădelegea și să încurajeze anarhia. Numele lor figurează pe listele organizațiilor care și-au propus răsturnarea guvernului.

Ei vorbesc de rău demnitarii îngerești. Pentru ei nu are importanță faptul că „Nu este nici o autoritate care să nu fie de la Dumnezeu și autoritățile care există sunt rânduite de Dumnezeu” (Romani 13:1b). Ei batjocoresc porunca divină: „Să nu blestemi pe mai-marele poporului tău” (Exod 22:28). Ei vorbesc disprețuitor și plini de venin împotriva autorității, fie divine, fie angelice, fie omenești.

În această privință, ei își permit libertăți pe care nici măcar arhanghelul Mihail nu și le-a permis. Când Mihail a avut o controversă cu diavolul asupra trupului lui Moise, el nu a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată batjocoritoare, ci a zis: „Domnul să te mustre!” Aici Iuda împărtășește cu noi un incident care nu se găsește descris nicăieri în Biblie. Întrebarea care se ridică este: „De unde a obținut el aceste informații?”

Unii afirmă că informațiile s-au transmis prin tradiție - afirmație care poate fi valabilă sau nu. Cea mai satisfăcătoare explicație este că informațiile i-au fost revelate lui Iuda pe cale supranaturală, de către același Duh Sfânt care l-a inspirat să scrie epistola.

Nu avem cunoștințe precise despre motivul disputei ivite între Mihail și Satan cu privire la trupul lui Moise. Știm însă că Moise a fost îngropat de Dumnezeu în valea lui Moab. Nu este improbabil ca Satan să fi dorit să știe locul în care a fost îngropat Moise, pentru ca ulterior să se poată înălța acolo un lăcaș religios, după care Israelul s-ar fi dedat la idolatrie, închinându-se la oasele lui Moise. Ca reprezentant ingeresc al poporului Israel (Daniel 10:21), Mihail se va fi luptat să păzească poporul de această formă de idolatrie, ținând secret locul unde a fost îngropat Moise.

Ceea ce este însă important aici este următorul fapt: Deși Mihail este arhanghel, și este cel de care Se va folosi Dumnezeu pentru a-l arunca pe Satan din cer (Apocalipsa 12:7-9), totuși el nu a cutezat să vorbească pe un ton de ocară cu cel care domnește în domeniul demonilor, ci a lăsat pe seama lui Dumnezeu să-l mustre pe Satan.

Îndărătnici și obraznici, apostatii vorbesc fără pic de respect în domenii în care habar nu au ce vorbesc. Ei nu-și dau seama că în orice societate bazată pe ordine, trebuie să existe supunere față de autoritatea respectivă. Și astfel ei se năpustesc înainte, făcând paradă de aroganța și răzvrătirea lor.

Domeniul în care cunoștințele lor sunt mari este cel al instinctelor naturale, al gratificării poftelor senzuale. Cu abandonul caracteristic unor dobitoace necuvântătoare, ei se dedau la satisfacerea poftelor sexuale și, în acest proces, ei se corup și se distrug pe ei înșiși.

O usturătoare condamnare este rostită la adresa lor. Vai de ei! Datorită inimii lor încăpățănate și nepocăite, ei își rezervă un val de mânie ce se va revărsa împotriva lor în Ziua mâniei și revelației judecății drepte a lui Dumnezeu (Romani 2:5).

Cariera lor este descrisă ca o cădere vertiginoasă cu viteză tot mai mare. Mai întâi, au urmat calea lui Cain. Apoi s-au aruncat cu lăcomie în rătăcirea lui Balaam și, în fine, au pierit în răscoala lui Core. Rătăcirea și apostazia nu sunt statice. Ele îi conduc pe oameni cu grămada spre prăpastie, aruncându-i în abis, la pierzare.

Calea lui Cain este, în principal, respingerea mântuirii prin sângele unui animal de jertfă (Geneza 4). Este încercarea de a-L îmbuna pe Dumnezeu prin eforturi omenești. C. H. Mackintosh a spus: „Este respins remediul lui Dumnezeu de curățire, acesta fiind înlocuit cu efortul omului de ameliorare. Aceasta este «calea lui Cain»”.

Dar, desigur, bizuirea pe efortul omenesc conduce la urârea harului și a obiectelor harului. Și ura aceea va conduce, în cele din urmă, la acte de persecuție ba chiar la ucidere (1Ioan 3:15).

Rătăcirea lui Balaam este dorința de îmbogățire prin transformarea slujirii lui Dumnezeu într-o afacere. Balaam a pretins că este un profet al lui Dumnezeu, dar a fost lacom și dispus să-și prostitueze darul profetic în schimbul unor bani (Numeri 22-24). De cinci ori Balac l-a plătit ca să blesteme Israelul și Balaam a fost mai mult decât dispus să facă acest lucru, dar a fost reținut de Dumnezeu. Multe din lucrurile spuse de el au fost adevărate și frumoase, dar în pofida acestui fapt, el a fost un profet „tocmit”. El n-a putut să-i blesteme pe israeliți, dar în cele din urmă a reușit să-i ademenească să păcătuiască cu fiicele lui Moab (Numeri 25:1-5).

Asemenea lui Balaam, învățătorii falși din vremea noastră sunt suavi și convingători. Ei nu duc lipsă de cuvinte meșteșugite, prin care însă suprimă adevărul pentru a-și înmulți veniturile. Punctul principal este că ei sunt lacomi, căutând să facă din casa lui Dumnezeu o casă de negoț.

Creștinismul de azi este amestecat cu aluatul păcatului simoniei. Dacă am putea elimina motivația profitului, o mare parte din ceea ce trece drept lucrare creștină ar încremeni pe dată. C. A. Coates ne avertizează:

„Omul este atât de josnic încât își face câștig din lucrurile lui Dumnezeu. Punctul final al josniciei omului constă în faptul că va căuta să obțină câștig personal din lucrurile lui Dumnezeu. Domnul are o judecată deosebită pentru toate acestea. Vedem cât de plin este creștinismul de toate acestea și trebuie să veghem noi înșine, ca nu cumva aceste elemente să se strecoare și în viața noastră.”

Al treilea motiv pentru care Iuda rostește cuvântul Vai este faptul că acești învățători falși au pierit în răscoala lui Core. Împreună cu Datan și Abiram, Core s-a răzvrătit împotriva conducerii lui Moise și Aaron, dorind să se amestece în funcția preotească (Numeri 16). Prin această faptă ei l-au nesocotit de fapt pe Domnul. Pentru nesupunerea lor, ei au fost înghițiți de vii într-un mare cutremur de pământ. Dumnezeu și-a arătat astfel extrema Sa neplăcere față de răscoala inițiată împotriva celor pe care El i-a pus să-l fie reprezentanți.

În continuare Iuda alege cinci exemple din lumea naturii, pentru a înfățișa caracterul și destinul apostatilor. Moffatt spune că „cerul, pământul și marea sunt răscolite pentru a se găsi ilustrații adecvate pentru a descrie caracterul acestor oameni.”

Ei sunt stânci ascunse la mesele... de dragoste (ei numeau această masă a dragostei „agapă”, textual; „dragoste”) organizate de creștinii primari în legătură cu Cina Domnului. Ei nu se tem nici de Dumnezeu, nici de oameni, și au grijă mai degrabă de ei, decât de turmă. Ei îi ademenesc pe alții, ca să le profaneze credința.

Sunt nori fără apă, părând a promite înviore pentru pământul uscat de arșiță, dar mai apoi fiind purtați înainte (cea mai bună variantă este „purtați” sau „dus înainte” ca în textele cele mai vechi și în majoritatea manuscriselor (textul majoritar). Varianta din TR, KJV și NKJV („carried about”) nu are un suport puternic) de vânturi, lăsând în urma lor dezamăgiri și deziluzii.

Sunt pomi tomnatici, despuiați de frunze și de rod.

De două ori morți ar putea fi o formă intensivă, care exprimă că sunt morți de-a binelea - sau ar putea însemna că sunt morți atât în rădăcina lor, cât și în ramuri.

De asemenea sunt dezrădăcinați, ca și când ar fi smulși din rădăcini de un vânt puternic, ne mai lăsând în urma lor nici măcar un ciot din care să mai poată încolți și crește în viitor viața.

Sunt valuri înfuriate ale mării, imposibil de strunit, ne-guvernabili, arțăgoși și plini de furie. Dar, în pofida zgomotului și agitării lor, n-au nimic cu care să se prezinte decât spuma rușinii lor. Ei se fălesc cu lucrurile de care ar trebui să le fie rușine și nu lasă în urma lor nici un lucru substanțial sau de valoare.

În fine, sunt ca niște stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru veșnicie. Stelele rătăcitoare sunt corpuri cerești care nu se deplasează pe orbita lor obișnuită. De aceea, ele nu sunt de nici un folos celor care voiesc să se ghideze după ele în navigația lor. Ce descriere adecvată a învățătorilor mincinoși! Este imposibil să capeți îndrumare spirituală de la acești meteori religioși, stele căzătoare și comete care strălucesc orbitor pentru o clipă, după care dispar în întuneric, asemenea jocurilor de artificii ce se sting îndată ce au fost aprinse.

Pierzarea apostatilor a fost prezisă de Enoh în a șaptea generație de la Adam. Este o profeție care se găsește numai în epistola lui Iuda. Unii cred că este luată din cartea apocrifă Enoh, dar nu există nici o dovadă că acea carte cu învățături false ar fi existat pe vremea lui Iuda. Kelly afirmă:

„Cartea (Enoh) poartă toate semnalmentele conform cărora a fost scrisă după distrugerea Ierusalimului (și, prin urmare, după ce a fost redactată epistola lui Iuda), de un iudeu care încă se întreținea cu nădejdea că Dumnezeu va sta alături de iudei.”

Deși nu știm cum a aflat Iuda despre această profeție străveche, o explicație simplă și plauzibilă este că Duhul Sfânt i-a revelat cuvintele, după cum l-a călăuzit în tot restul epistolei.

Profeția începe cu cuvintele: „Iată, Domnul vine (W. E. Vine traduce timpul aorist (elthe). Asta ar putea traduce o formă de prefect profetic semitic, adică un eveniment viitor, văzut ca sigur, care este exprimat la timpul trecut) cu zece mii de sfinți ai Săi.” Prezicerea va avea o împlinire preliminară și parțială când Domnul Isus Se va întoarce pe pământ după Marea Strâmtorare, ca să-și nimicească dușmanii și să guverneze ca Rege. Dar profeția va cunoaște împlinirea ei deplină și finală la sfârșitul Mileniului, când morții răi vor fi judecați la Marele Tron Alb.

Cristos vine ca să execute judecata asupra tuturor. Restul versetului arată că prin toți de aici se înțelege toți cei răi. Credincioșii adevărați nu vor fi cuprinși aici. Prin credința în Cristos, lor li s-a acordat imunitate de judecată, cum ni s-a făgăduit la Ioan 5:24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” În calitatea Sa de Fiu al Omului, Căruia i-a fost încredințată toată judecata, Domnul Isus îi va găsi vinovați pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite pe care le-au săvârșit în chip nelegiuit și de toate lucrurile aspre pe care le-au rostit împotriva Lui.

De patru ori în acest verset găsim cuvântul nelegiuit. Oamenii sunt nelegiuiți, faptele lor sunt nelegiuite, maniera în care săvârșesc aceste fapte este nelegiuită și ei își manifestă în continuare nelegiuirea prin blasfemiile pe care le rostesc împotriva Domnului. El îi va găsi vinovați de toată afacerea nelegiuită, nu doar în sensul că-i va condamna, făcându-i să se simtă vinovați, ci prin faptul că va rosti sentința de condamnare ca urmare a vinovăției lor dovedite.

Cuvintele și faptele lor nelegiuite sunt descrise acum mai amănunțit. Ei sunt cârtitori, care se plâng împotriva providențelor lui Dumnezeu, în loc să-l fie recunoscători pentru îndurările Sale. Faptul că Dumnezeu urăște aceste văicăreli este dovedit cu prisosință prin exemplul pedepsirii Israelului în pustie.

În permanență ei îi bagă de vină Domnului. De ce permite El războaie și suferințe? De ce nu pune capăt tuturor nedreptăților sociale? Dacă este atotputernic, de ce nu ia măsuri să rezolve problemele cu care este confruntată lumea? Ei bagă de vină și copiilor lui Dumnezeu, acuzându-i că sunt înguști la minte și puritani în conduită. Ei trăiesc în poftă, tăvălindu-se în patimile cărnii și fiind printre cei mai gălăgioși apărători ai permisivității în domeniul sexual. Vorbirea lor arogantă se dovedește capabilă de a atrage atenția oamenilor. Prin propovăduirea unui extremism pe plan politic, economic și social, vederile lor ajung pe prima pagină a ziarelor și în capul știrilor. Iar repudierea nerușinată și fără perdea de către ei a doctrinelor de bază ale creștinismului, cum ar fi aserțiunea că Dumnezeu este mort, le asigură o anumită notorietate în rândul teologilor liberali.

În fine, ei sunt măiestri neîntrețuți în arta lingușirii, atrăgându-și astfel adepți și asigurându-și, în același timp, și un venit confortabil.

Acest portret este adevărat și exact. Este confirmat aproape zilnic de știrile transmise de mass-media din toată lumea.

Acum Iuda trece de la apostat la rolul credincioșilor în mijlocul acestor păstori tocmiți. Mai întâi ei le amintește că au fost preveniți cu privire la pericolul acesta care va veni. Apoi îi încurajează să se mențină într-o stare de tărie spirituală. În fine, îi sfătuiește să dea dovadă de discernământ când îi slujesc pe cei ce au fost victimizați de apostat.

Apostolii preziseseră că vor veni învățători falși, așa cum se poate vedea din slujba lui Pavel (Fapte 20:29,30; 1Timotei 4:1-5; 2Timotei 3:1-9); a lui Petru (2Petru 2:1-22; 3:1-4); și a lui Ioan (1Ioan 2:18,19).

Esența mesajului lor a constatat în faptul că în timpul de pe urmă vor apărea batjocoritori, care vor umbla după poftele lor nelegiuite.

La această mărturie Iuda adaugă acum explicația că acești batjocoritori sunt marcați de trei trăsături proeminente. Ei sunt oameni senzuali, adică sunt conduși de înțelepciunea și sentimentele lor naturale. Ei provoacă dezbinări, atrăgându-și ucenici și dezbinându-i pe oameni în diverse clase după progresul pe care l-au făcut în domeniul apostaziei. Ei nu au Duhul. Ei nu s-au născut niciodată de sus și, prin urmare, nu au nici o capacitate de a înțelege lucrurile lui Dumnezeu.

Desigur, resursele credinciosului constau în a rămâne aproape de Domnul și a trăi într-o părtășie neîntreruptă cu El. Dar cum se realizează aceasta? Iuda ne oferă patru pași.

Primul este: zidiți-vă pe credința voastră preasfântă, adică credința creștină. Noi ne zidim pe ea prin studierea și ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. O permanentă familiarizare cu cuvântul ne va călăuzi în mod pozitiv pe calea neprihănirii și ne va preveni cu privire la pericolele ce ne pasc pe cărare. „Oamenilor poate să li se acrească de doctrină” spune H. Pickering „dar crezul este cel care produce caracterul, nu caracterul cel care produce crezul.”

Al doilea pas este rugați-vă prin Duhul Sfânt. Asta înseamnă să ne rugăm călăuziți de Duhul, în acord cu voia lui Dumnezeu așa cum este ea revelată în Biblie sau cum îi este descoperită în particular credinciosului. Asta contrastează puternic cu rugăciunile rostite ca pe de rost, mecanic, sau fără nici o participare spirituală.

Apoi iarăși credincioșii trebuie să se țină în dragostea lui Dumnezeu Aici dragostea lui Dumnezeu poate fi comparată cu lumina soarelui. Soarele, strălucește întotdeauna. Dar când se interpune ceva între noi și soare, nu mai suntem în lumina lui. Tot așa este și cu dragostea lui Dumnezeu. Ea strălucește mereu asupra noastră. Dar dacă un păcat se interpune între noi și Domnul, nu ne mai bucurăm de dragostea Lui, în practică. Noi ne ținem în dragostea Lui mai întâi de toate prin trăirea unei vieți de sfințenie și evlavie. Iar dacă se interpune vreun păcat, trebuie să-l mărturisim și să ne lăsăm de el imediat. Secretul constă în a nu lăsa să se interpună nimic între noi și Dumnezeu.

Nimic între sufletul meu și Mântuitorul,

Nimic din amăgitoarele și înșelătoarele visuri ale lumii;

Nimic care să împiedice vreo fărâmbă din bunăvoința Sa.

Păstrează calea curată,

nimic să nu se interpună pe ea.

Charles A. Tindley

În fine, trebuie să căutăm cu înfrigurare îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică. Îndurarea Domnului nostru se referă aici la iminenta Sa revenire ca să-i ia pe ai Săi acasă în cer. În zilele de întunecime și apostazie, trebuie să păstrăm lumina acestei binecuvântate nădejdi arzând vie în inimile noastre. Ea se va dovedi astfel o nădejde mângâietoare și purificatoare (1Tesaloniceni 4:18;1Ioan 3:3).

O anumită măsură de discernământ spiritual este necesară în tratarea victimelor apostaziei. Scripturile fac distincție între modul în care trebuie să ne purtăm cu cei ce sunt propagatori activi ai cultelor false și cei care au fost înșelați de aceștia, în cazul liderilor și al propagandiștilor, politica este cea prezentată la 2Ioan 10,11: „Dacă cineva vine la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-l salutați. Căci cine îl salută participă la faptele lui rele.” Dar când se referă la cei ce au fost înșelați de învățătorii mincinoși, Iuda ne sfătuiește să facem o distincție (variantele textuale de aici se complică și mai mult prin faptul că verbul din greacă diakrinomai poate însemna „îndoire” sau „a face distincție”. Vezi notele din NKJV asupra versetelor 22 și 23) și ne oferă două posibile modalități de acțiune.

De unii trebuie să avem compasiune. Adică, trebuie să le dăm dovadă de interes plin de compasiune și să încercăm să-i îndrumăm să iasă din îndoilele și disputele în care sunt prinși și să ajungă la o convingere fermă cu privire la adevărul divin.

Apoi sunt aceia care se află în buza prăpăstiei, gata de a cădea în flăcările apostaziei. Pe aceștia trebuie să-i salvăm prin avertismente puternice și hotărâte, însoțite de îndrumări, urând până și cămașa întinată de carne. În Vechiul Testament îmbrăcămintea unui lepros era contaminată, trebuind să fie arsă (Levetic 13:47-52). Astăzi, când avem de a face cu oameni care au căzut în păcate sexuale, trebuie să ne aducem aminte că obiectele materiale, cum sunt îmbrăcămintea, de pildă, adesea excită pasiunile. Când vedem sau pipăim aceste lucruri, se formează în mintea noastră asociații cu anumite păcate. Prin urmare, când avem de a face cu oameni care au fost întinați, trebuie să avem grijă să evităm orice s-ar putea dovedi o ispită în. propria noastră viață. Un autor necunoscut a exprimat acest gând în felul următor:

„Hainele care aparțin unui om poartă în ele asociația și contaminarea păcatului, contagiunea răului. Tot ce este asociat cu o viață de păcat trebuie aruncat afară din viața noastră, renunțând definitiv la ele, dacă dorim să fim la adăpost de infecția și contagiunea acestei maladii distrugătoare de suflete.”

J. B. Mayor ne avertizează: „Deși creștinul are datoria de a avea milă și de a se ruga pentru păcătos, el trebuie să privească cu scârbă tot ceea ce poartă urmele păcatului.”

Iuda își încheie epistola cu o minunată benedicție. Este atribuirea de lauda și închinare Celuia care poate. El poate să mântuiască (Evrei 7:25), poate să ne întărească (Romani 16:25), poate să ne ajute (Evrei 2:18), poate să supună (Filipeni 3:21) - și aici El poate să ne (textul majoritar conține varianta „pe ei” în loc de "pe voi", însemnând cei ce păcătuiesc din versetele anterioare, pe care creștinii duhovnicești încearcă să-i salveze)

păzească de poticnire. Această făgăduință din urmă este deosebit de nimerită pentru timpurile în care trăim, înconjurați de apostazia la care s-a referit Iuda,

Dar făgăduința nu se oprește aici. El poate să ne facă să stăm fără vină în prezența slavei Sale cu bucurie nespus de mare. Este uluitor! Când ne gândim ce eram cândva - morți prin păcatele și fărădelegile noastre; când ne gândim ce suntem - slujitori sărmani, slabi și greșelnici; și când ne gândim că într-o zi vom sta absolut fără vină în Sala Tronului universului, bucurându-ne cu bucurie nespus de mare - o, ce har este acesta!

El nu este doar Păzitorul și Desăvârșitorul - El mai este și Dumnezeu Mântuitorul nostru. Este o minune faptul că pe Dumnezeu îl interesează atât de mult ființa noastră încât a devenit și Mântuitorul nostru, în sensul că a conceput planul prin care suntem mântuiți și ne-a asigurat pe Fiul Său fără păcat ca Miel de jertfă.

Singurului înțelept - în ultimă instanță, orice înțelepciune vine de la Dumnezeu (Iacov 1:5). Înțelepciunea noastră derivă din fântâna de înțelepciune: Dumnezeu, singurul înțelept.

După cum se va vedea dintr-o citire constantă a notelor textuale din Noul Testament în versiunea NKJV, textul critic - în mare măsură alexandrin - are tendința de a fi mai scurt „de a o omite” decât textul tradițional și cel majoritar. De unde rezultă că, atunci când adaugă ceva este un fapt deosebit de interesant. În versetul 25, se fac trei adaosuri, așa încât avem varianta:

Singurului Dumnezeu Mântuitorul nostru,

Prin Isus Cristos Domnul nostru,

Să-I fie gloria și maiestatea,

Stăpânirea și puterea,

Înainte tot timpul” etc.

Dar se omite totuși cuvântul înțelept. Poate că această benedicție a lui Iuda, populară în toate timpurile, a fost recitată în această formă mai lungă în bisericile egiptene.

Dacă închinarea (worship, în engleza veche: „worth-ship”) înseamnă a-i atribui lui Dumnezeu acele atribute de care este vrednic, va fi slavă, măreție, putere și stăpânire.

Slavă - onoarea supremă ce I se cuvine Lui pentru tot ce este și tot ce a făcut pentru noi.

Măreție (maiestate) - demnitatea și splendoarea pe care le merită El ca Monarh Suprem al universului.

Stăpânire - domnia fără drept de apel pe care o deține El este a Lui prin drept suveran.

Și puterea sau autoritatea - tăria și prerogativa de a conduce peste tot și peste toți cei ce au fost creați de mâna Sa.

El a fost vrednic de aceste laude în trecut, El este vrednic în prezent și va fi vrednic în toată veșnicia. Apostatii și învățătorii falși n-au decât să încerce să-L deposeze de slavă, să-L știrbească maiestatea, să murmure împotriva stăpânirii Lui și să încerce să I se pună de-a curmezișul puterii Lui. Dar toți credincioșii adevărați își găsesc împlinirea supremă și bucuria în proslăvirea Lui, mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin.

clickbible.org